



Jimmie Åkesson: Almedalstal 2021

Talare

Jimmie Åkesson
Partiledare för
Sverigedemokraterna

Datum

5 juli 2021

Plats

Almedalen

Omständigheter

Sverigedemokraternas partiledare Jimmie Åkessons tal 5 juli 2021 i Almedalen.

Jord som mig fostrat har och fädrens aska gömmer

Folk som ärvt hjältars land och deras dygder glömmar

Ur skuggan av min dal jag ägnar dig en sång

Dig sover smickrets röst – hör sanningens en gång.

Sverigeväänner,

Det här var klassiska, visa strofer ur Tegnér's dikt, Svea.

Och trots att den är mer än tvåhundra år gammal, så är orden och dess innebörd i högsta grad värda att reflektera över.

Varför ser Sverige ut som det gör idag?

Varför har vårt älskade land gradvis slitits sönder, av splittring och segregation?

Varför finns det i dag blott en skugga kvar av det som de flesta av oss minns som vårt gamla Sverige?

Ett sällan skådat politiskt vanstyre är naturligtvis den mest uppenbara orsaken.

Tondövt har de vandrat längs den sargade vägen, utan att stanna upp.

Utan att reflektera, utan att reagera.

Vi har ett politiskt etablissemang - både röda och blåa regeringar - som gömt och som glömt.

Som har gömt undan sina misslyckanden, och som vägrar se konsekvenserna av sin egen politik.

Som har glömt de principer som en gång i tiden formade och byggde vårt land.

De har sövts av smickrets röst.

En röst som har manat oss, folket, att tiga.

Tiga under hot om att förtalas, att stämplas.

Tig, annars sätter vi en rasistetikett på er.

Vi som har en annan åsikt - som sett och som påtalat att kejsaren faktiskt är naken - vi är kalla, onda människor som ska hålla tyst.

“Hur uttrycker du dig?”

Alla som har gått utanför etablissemangets och tryckarelitens ramar, har i olika grad getts denna etikett.

Den har kanaliserats av ryggdunkande, och exemplifierats av ihärdig smutskastning av varje svensk som vågat ställa sig upp och säga ifrån.

När vi reagerar över att hela vår väljarskara - långt över en miljon människor - systematiskt och skamlöst förtalas och förolämpas - då säger de att vi tar på oss offerkoftan.

Offerkoftan.

Alternativet skulle då alltså vara att sitta tyst, och bara svälja den ena oförskömmheten efter den andra?

Sitta tyst och godta allt detta, medan de, som enligt dem själva har stått för den goda och rätta linjen, skulle få frikort att fortsätta förstöra landet.

Till er kan jag säga:

Mycket har vi accepterat.

Mycket har vi tvingats höra, och mycket har vi tvingats svälja.

Vi har varit tålmodiga.

Men det finns en gräns, en röd linje.

Det finns något som heter ryggrad.

Det finns något som heter stolthet.

Att stå upp för sig själv, stå upp för det man anser vara rätt och riktigt, det är något helt annat än att ta på sig offerkoftan.

Det är att vara Sverigevän.

Självklart är det väl så, att utsikterna för att jag ska nå fram med det här budskapet till våra politiska motståndare, får antas vara ytterligt begränsade.

Självsmicker och självgodhet har sövt dem.

De har tittat bort, de har skönmålat, de har förnekat, ljugit...

Bedragit så till den milda grad att de har börjat tro på sina egna fantasier.

Och nu har de mage att bli förvånade, kränkta eller i vissa fall till och med chockade, varje gång verkligheten sipprar fram.

Smickrets röst har sövt dem.

Oavsett vad som händer.

Oavsett hur uppenbart illa det är.

Oavsett hur misslyckande efter misslyckande staplas på varandra, anser de själva att det är de som har rätt.

Sverigeväänner,

Det får vara slut med det nu.

Det är dags att vakna upp och se verkligheten, istället för att ständigt urskulda, skyla över och ignorera.

Även om jag är säker på att de flesta vänsterliberaler alltjämt fortfarande befinner sig i någon form av sövt tillstånd, så kommer vi sverigedemokrater fortsätta ställa väckarklockan.

Fortsätta jaga dem med den där irriterande alarmsignalen.

Fortsätta försöka få dessa partier att inse vilken skada de har åsamkat landet.

Och, försöka få dem att förstå, att gränsen för vad Sverige tål, med råge är passerad.

Vårt land har en lång rad riktigt allvarliga problem, som måste adresseras.

Låt mig börja med att konstatera att mångkulturalismen - den extremistiska överideologi som har genomsyrat etablissemangen i mer än fyra decennier - den är precis så falsk och så farlig som vi sverigedemokrater hela tiden har sagt.

När vi gång på gång har påtalat, att den ansvarslösa invandringpolitiken kommer skära djupa sår i den svenska samhällskroppen, då har de stuckit huvudet i sanden.

Antingen har de inte förstått, eller så har de inte velat förstå, med risk för att behöva medge sina egna fel och brister.

Vid närmare eftertanke, vad krävs det egentligen för att förstå, att en ideologi som har som uttalat mål att slå sönder en nation, vår nation, faktiskt är en ond ideologi?

Vad krävs det egentligen för att förstå, att en ideologi som vill bryta sönder en kultur, en stabil och harmonisk samhällsgrund, faktiskt är en farlig ideologi?

Vad krävs det egentligen för att förstå, att en sådan ideologi - som lett så fel och som åstadkommit så stor skada - omedelbart och ryggmärgsmässigt måste avfärdas?

Det borde inte krävas mycket.

En gnutta sunt förnuft, en gnutta konsekvenstänkande, en gnutta normal kapacitet att ta till sig enkla, logiska samband.

Ändå såg de det inte komma.

Ändå lyssnade de inte.

De var fångade i sitt utopistiska rus.

Det perfekta samhället skulle mejslas fram, drömsamhället där människors liv formas av politikens dogmatism.

Ibland önskar jag nästan att dessa gamla partiers politiker kunde sin Marx bättre och hade följt hans råd:

”Jag skriver inga recept för morgondagens soppkök.”

Men det är precis vad denna och tidigare regeringar har gjort.

Det har skrivits ut recept efter recept efter recept.

Och när dessa inte fungerat, har man ändå fortsatt på samma sätt.

Recept efter recept efter recept.

Nya namn på samma gamla, verkningslösa reformer.

Men ett fel förvandlas ju inte till ett rätt, bara för att det upprepas ett oändligt antal gånger.

Samtidigt, där ute i verkligheten - långt från skrivborden på regeringskansliet - har otaliga svenskers liv riskerats.

Miljontals svenskars framtid har satts på spel.

Otryggheten, den som skär igenom och delar upp vårt land, är och förblir den mest allvarliga fråga som Sverige har att hantera.

Och det blir inte bättre.

Det blir värre.

De gränser som har funnits, håller i rask takt på att suddas ut.

Trösklar för vad en människa är kapabel till, slipas successivt ner.

Under förra veckan mördades en ung polis i tjänsten.

Han var drygt 30 år gammal.

Han hade hela yrkeslivet framför sig.

Men ett kallblodigt dåd avslutade hans liv, och satte samtidigt djupa spår i samhällskroppen.

Jag känner naturligtvis med offrets familj och övriga anhöriga, och jag känner den kyliga vind som detta mord släppte lös genom vårt redan splittrade land.

Det är förfärligt.

Fakta är, att skjutningar med dödlig utgång har nått en så pass hög nivå, att Sverige numera tillhör bottenskrapet i Europa.

Vi har att göra med kriminella gäng och klaner med ett ökänt, digert våldskapital, som visar noll respekt för våra lagar, och noll respekt för dem som är satta att upprätthålla lagen.

De ser ner på, och spottar på, alla som utmanar deras självpåtagna auktoritet.

Sverigeväänner,

Tryggheten är central.

Vi har alla en okränkbar rätt att känna oss trygga.

Trygga på gator och torg, trygga i våra hem.

Otrygghet innebär alltid ofrihet.

Kortsiktigt handlar det om att markera stenhårt, tydligt visa vad samhället accepterar och vad som inte accepteras.

Det måste utdömas straff, som inte bara har en avskräckande effekt, utan som säkerställer att farliga våldsbrottslingar faktiskt sitter bakom lås och bom.

Den nu misstänkte polismördaren dömdes för bara drygt ett år sedan för mordförsök.

Vad gjorde han där på torget? Varför satt han inte inlåst?

Sitter man i fängelse, så kan man helt enkelt inte begå nya brott mot oskyldiga, laglydiga medborgare.

Då kan man inte mörda och våldta.

Det är ganska enkelt.

I grunden handlar det om vilken människosyn man har.

Vad sätter man främst?

Brottslingens möjligheter till rehabilitering och väg tillbaka ut i samhället?

Eller brottsoffrets rätt till upprättelse, och laglydiga medborgares rätt till trygghet?

För oss sverigedemokrater är svaret självklart.

Brottsoffren och medborgarnas rätt till trygghet kommer alltid, i alla lägen, före brottslingens rätt.

Tyvärr fungerar det inte så i Sverige längre.

Det finns en tafatthet, en passivitet, hos såväl den nuvarande regeringen som

tidigare regeringar.

Det saknas en självklar och nödvändig balans mellan rättigheter och skyldigheter.

Vi kan inte bygga samhället enbart på rättigheter.

Så ska vi inte ha det.

Det får aldrig bli det normala.

Det får bara bli en parentes.

Långsiktigt måste destruktiv relativism och splittrande tankemönster motas tillbaka.

I klassrummet, till exempel, ska det givetvis vara lärarna som bestämmer.

Att eleverna själva ska bli sina egna kreativa chefer, som styr och ställer i klasserna, det är ett ofog, som ger långtgående konsekvenser för dagens unga senare i livet.

Att en lärare ska tvingas överväga om hon eller han verkligen vågar ingripa mot störande element av rädsla för eventuella konsekvenser, det är absurt.

Man är lärare av en anledning.

Vi föräldrar har lagt vårt förtroende i deras händer.

De tar hand om det allra viktigaste vi har.

Våra barn.

Då är det självklart att vi har tillräckligt med tillit till deras kompetens, för att se till att de får rätt verktyg.

Det är dags att växla upp nu.

Mjukislinjen måste skrotas, en gång för alla.

Det är dags att poängtera det faktum, att krav är nånting bra.

Att ställa krav är att bry sig om.

Särskilt när vi har att göra med unga människor.

På den andra sidan av samma mynt, kämpar hundratusentals svenska fattigpensionärer med att klara vardagen, allt medan miljard efter miljard satsas på vuxna afghaner utan skyddsskäl.

Är det det som är vänsterliberal rättvisa?

Att svika de som slitit och släpat ett helt liv?

Att vända de som byggt landet ryggen, för att i stället skyffla miljard efter miljard till människor som inte har den minsta anknytning till vårt land.

Människor som fått, massor, men som i alltför många fall inte bidragit med nånting.

Som inte tagit minsta steg för att göra Sverige starkare.

Är det det som ska belönas framför våra egna pensionärer?

Framför alla hårt arbetande löntagare och småföretagare?

Före alla utsatta - sjuka, funktionsnedsatta - som behöver stöd och hjälp allra mest?

Jag tycker inte det.

Sverigedemokraterna tycker inte det.

Sverige behöver en nystart.

En återstart, som bygger på mer än tomma floskler och ett aldrig sinande maktbehov.

Vi behöver återuppbygga den känsla som vänsterliberalerna har gjort allt för att trasa sönder.

En känsla som ger oss trygghet och stöd i vetskapen om att Sverige är vårt hem och i ett hem tar man hand om varandra.

Och i ett hem finns också regler.

Det finns sociala koder.

Det finns givna kriterier för vad som är acceptabelt beteende mot varandra.

Det moderna folkhemmet - det goda hemmet för alla medborgare - bygger på att vi inte glömmer.

Det bygger på att vi inte gömmer undan.

Utan att vi i stället skickar tydliga signaler till dem som inte vill vara, eller bli, en del av det.

Anpassa dig, gör vad du kan för att bidra - eller ta konsekvenserna.

För dig som vill bli en del av vårt land - oavsett var du har din bakgrund - som verkligen försöker anpassa dig och forma dig ett bättre liv - för dig ska Sverige vara välkommande.

Däremot finns ingen plats i Sverige för dem som göds av hat mot oss, hat mot våra värderingar, hat mot vårt sätt att leva.

Så enkelt är det.

Det vi har, det har inte kommit till oss gratis.

Det har byggts över lång tid - över generationer, över århundraden.

Och vi har ett moraliskt ansvar att förvalta allt det vi har fått.

Ett moraliskt ansvar att vårda vårt arv med kärlek, omsorg och respekt.

Respekt för både tidigare och kommande generationer.

I Sverigedemokraternas Sverige kommer människor, som inte på något sätt förtjänat det, inte heller kunna ta del av hela vår välfärd.

Vi kommer inte fortsätta bygga ett land, där vem som helst kan komma hit och ges samma tillgång till vår välfärd som de som bott här hela livet.

Som arbetat och bidragit till det gemensamma.

Därför att det vore djupt orättvist.

Det vore fel.

Jag är helt övertygad om, att om vi levererar en politik som bygger på rättvisa istället för orättvisa...

En politik som bygger på medmänsklighet och inkludering, istället för avståndstagande och exkludering...

En politik som utgår från gamla principer som "äras den som äras bör" och "gör din plikt, kräv din rätt"...

Då skapar vi gemensamt helt andra förutsättningar för att bygga folkhemmet starkt igen.

Då skapar vi själva grunden för en fungerande välfärd, som finns där när vi behöver den.

En välfärd i världsklass, precis som det anstår ett land med ett skattetryck i världsklass.

Som det är nu, håller alltför många av våra medborgare på att tappa tilltron till hela systemet.

Vanstyret har - bit för bit - raserat det som en gång var tydligt förankrade skyddsnet.

Vi tänker se till att välfärden återupprättas.

Och ett första viktigt i den riktningen, det är att satsa våra gemensamma resurser på det som tillhör oss gemensamt.

Inte på det som tillhör andra, inte på andra länders medborgare.

Det har vi gjort nu alldeles för länge.

Sverigeväänner,

I Sverigedemokraternas Sverige kommer sammanhållning och gemenskap att vara just sammanhållning och gemenskap, som på riktigt bottnar i

grundläggande normer och värderingar.

Riktig gemenskap kan inte byggas på tomma ord, som skiftas från dag till dag.

Den byggs av bestående värden, som sekel efter sekel har vävt oss samman.

Den byggs av respekt för vårt land, för våra traditioner, för vår natur.

Den byggs av en gemensam idé om just det goda hemmet för alla medborgare.

Vi kan förändra.

Vi kan göra Sverige till ett bättre, tryggare och mer sammanhållet land.

Men för att lyckas med det, så krävs folkvalda som förstår verkligheten - inte fler elitpolitiker som förnekar den.

Sverigevännen,

Det politiska läget är just nu, som bekant, en aning turbulent.

På ena sidan har vi något som kan liknas vid ett löst vänsterliberalt kluster, där Stefan Löfven och Annie Lööf plötsligt är både kompanjoner och, till synes, bästa vänner.

Att en röst på Annie Lööf och Centerpartiet är en röst på Stefan Löfven, det har vi nog alla förstått vid det här laget.

Sen har vi ett litet extremt miljöparti, som styr och ställer på ett sätt som på ingalunda motsvarar deras ytterst begränsade stöd hos väljarna.

Speciellt intresserade är dessa miljöpartister av att gå tillbaka till den kaosartade invandringspolitik, som har skapat så många och så stora problem.

Tyvärr har de också lyckats med den ambitionen, när Socialdemokraterna som vanligt viker ned sig vid skarpt läge.

Makten före allt annat, det är Socialdemokraternas paradgren.

Jag tycker det är bedrövligt.

Och sen har vi förstås också Vänsterpartiet, som ingen av de andra vill kännas

vid, men vars riksdagsplatser ändå ska garantera fortsatt socialdemokratiskt maktinnehav...

Även om de själva försöker utmåla det här som en någorlunda samspelt konstellation, så talar fakta sitt tydliga språk.

Vad vi har att förhålla oss till är en vänsterliberal pyttipanna, som varken har vilja, kraft eller mod att göra de politiska prioriteringar som krävs.

Det är en vänsterliberal konstellation som förenas av en enda sak, nämligen det blinda hatet mot mitt parti - och sen inget mer.

Inte kring en gemensam idé om vad som är bäst för vårt land.

Bara blint hat.

Mot denna pyttipanna förenas oppositionen kring behovet av en ny, handlingskraftig regering.

Vi må ha olika uppfattningar om en hel del, men när det gäller för Sverige centrala frågeställningar, så delar vi i hög grad en gemensam viljeinriktning.

Det finns en grundläggande samsyn om vart vi vill ta Sverige i framtiden.

Vår ingång som sverigedemokrater i det här, bottnar först och främst i ödmjukhet.

Vi vill att det förtroende väljarna ger oss ska avspeglas i våra möjligheter att förverkliga vår politik.

Och jag tycker att det är en rimlig ingång, att ju fler som röstar på Sverigedemokraterna, desto mer av sverigedemokratisk politik får Sverige.

Med det sagt vill jag tacka Ulf Kristersson och Ebba Busch för goda samtal och en konstruktiv inställning i en för Sverige svår situation, som kräver ansvarstagande politiker.

Jag ser goda förutsättningar för oss att långsiktigt bygga något bättre.

Att ge Sverige den nystart som det här landet verkligen behöver.

Det har varit en vår som politiskt präglats av, milt uttryckt, väldigt högt tonläge.

För det blir ofta så.

När argumenten tryter, då ersätts de med något annat.

Med ilska och överord.

Med hätska påhopp och ren smutskastning.

Vi sverigedemokrater är ganska vana vid det.

Men, när minister efter minister, partiledare efter partiledare, har kallat oss för det ena groteska efter det andra, har man inte bara attackerat oss som parti.

Man har framför allt visat ett genuint förakt för över en miljon väljare.

Man har totalt kört över dessa (över en miljon väljare) i sin jakt på att själva framstå i bättre dager.

"Främlingsfientliga populister", det är vad vi är enligt Annie Lööf.

"Sminkade grisar", enligt försvarsminister Peter Hultqvist.

"Antidemokratiska rasister", enligt Stefan Löfven själv.

Och så där kommer det nog, tyvärr, att låta i ännu högre grad, ju närmare valet vi kommer.

Tyvärr.

Men det där är inte demokratins språk.

Jag har den största respekt för att det finns dem som inte alls tycker som vi.

Det hör demokratin till.

Men regeringen och deras vänner går alldeles för ofta över gränsen.

Faktum är, att de allra flesta sverigedemokrater är helt vanliga, hederliga människor, som med djup oro ser vad händer med vårt land.

Och de vill - i demokratins namn - använda sin röst till att göra något åt det.

Det är verkligheten.

Det får vara slut med alla dessa charader, som överskuggar allvarliga problem som drabbar vanliga, hederliga svenskar i deras vardag.

Ta debatten i sak, och lägg av med polariserande lögner och förolämpningar.

Det skulle alla vinna på, inte minst vårt sargade land.

Vi ser redan nu hur fasaden börjar rämna.

Hur Stefan Löfven, som levt på orimligt höga opinionssiffror under pandemin, gör allt för att foga samman ett stridslystet Vänsterparti med ett verklighetsfrånvänt Centerparti.

Det är väl närmast en naturlag att sittande regering får ökat stöd vid allvarliga kriser.

Det är mycket möjligt att Stefan Löfven lyckas klamra sig fast vid sin post ännu en gång.

Mycket tyder på det.

Men nu börjar tiden rinna ut.

Nu börjar räkenskapens tid närma sig.

Opinionen börjar svänga.

Den usla politiken, och det mer eller mindre inkompetenta ledarskapet, börjar ge avtryck.

Jag är helt säker på att Stefan Löfvens kompletta misslyckande, kommer att öppna upp för ett nytt, stabilt, ansvarstagande styre, senast nästa höst.

Och vi sverigedemokrater är fulla av tillförsikt inför vad som komma skall.

Vi tänker göra vår insats för att se till att säkerställa den parlamentariska styrka som krävs för att forma ett nytt, stabilt styre.

Ett styre som bygger på tilltro till varandra.

Som bygger på en genuin ambition att samarbeta för landets bästa, utan att hemfalla åt den småaktighet som har präglat landets styre sedan förra valet.

Vi vill, vi kan och vi tänker ta ansvar.

För Sveriges bästa.

Vi representerar något helt annat än den politik som skadat och förstört så mycket av vårt land.

Det är inget vi skäms för.

Tvärtom.

I stolthetens tecken har vi kämpat.

Och i stolthetens tecken kommer vi fortsätta kämpa.

Avslutningsvis vill jag önska er alla en riktigt trevlig sommar.

Men var försiktiga där ute.

Pandemin må ha tryckts tillbaka, men den är ännu inte förbi oss.

Några sista, samlade ansträngningar är förhoppningsvis det som krävs för att ta oss över till andra sidan.

Till vår normala vardag.

Låt oss hoppas det.

Tand om er, och om varandra.

Och ha en riktigt fin sommar.

Källa

<div><https://almedalsveckan.info/2112></div>

Taggar

2020-tal, 2021, Almedalen, Man, Sverigedemokraterna

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/jimmie-akesson-almedalstal-2021>